

Sneeuw

A.D. 2017 was een donker jaar. Aanslagen, oorlogen en rampen vulden vrijwel dagelijks de kolommen van de kranten. Niet te bevatten wat een leed mensen elkaar aandeden, waarmee ze de wereld en de ander maar ook zichzelf schonden.

Ooit was deze wereld ongeschonden, totdat het kwaad zijn intrede deed en de schepping geschonden werd. Dit jaar is het gelaat van de aarde nog weer meer geschonden dan het reeds was. Maar, enkele weken geleden ging het zomaar ineens sneeuwen en dat vertroostte mij. De dichteres Ida Gerhardt spreekt er zo mooi over in haar bundel *Vroege Verzen*, in het gedicht 'Kerstnacht':

*Kerstnacht – het sneeuwt op Uw geschonden aarde,
dun en verstuivend dekt een huivering
van ijle val, een lichte zuivering
Het vragen, dat wij ongestoord bewaarden.*

Het geschonden gelaat van de wereld wordt even bedekt. Een witte laag van heelheid ligt over de dingen. Alles is ongeschonden. Welk een symbool van verlossing; genezing; herschepping.

A.D. 2017 was ook voor ons persoonlijk een donker jaar. Onze vader begon te kwakkelen met zijn gezondheid. Hij bleek de gevreesde ziekte te hebben. Vanaf maart zijn we in de onderzoeksmolen terecht gekomen: Er was niets meer aan te doen. Thuis hebben we ons voorbereid op zijn sterven.

Op 9 XII 2017 A.D. is hij in de vrede van Christus gestorven.

Maar het zijn onze mooiste maanden met hem en met elkaar geworden. O wondere paradox van het christelijk geloof. Te midden van lijden is heerlijkheid. Te midden van verdriet is vreugde. Als iets *waar* is, dan is het het christelijk geloof. Dat *weet* ik.

Toen op de zaterdag van zijn overlijden alles gedaan was, ben ik 's avonds laat gaan lopen langs de Merwede. En terwijl ik daar liep begon het wederom te sneeuwen. Toen kwam een ander gedicht van Ida Gerhardt binnen. Het heet 'In Memoriam' en staat ook in de *Vroege Verzen*. Dat gedicht is in zijn voorname eenvoud volmáákt:

IN MEMORIAM

*Met duizend fijne zaden
ving het te sneeuwen aan,
de ongerepte paden
ben ik alleen gegaan.*

*Roerloos ligt het volkomen
herschape land om mij, -
die mij werd weggenomen
nu is hij zó nabij,*

*als nadert een ontmoeten
in deze sneeuwen laan,-*

*ik zie het spoor der voeten
waar wij tezamen gaan.*

Dr. Ewald Mackay